

Semnătura decisivă

Țarul Rusiei, Petru cel Mare, avea obiceiul ca din când în când să-și dezbrace haina împărătească și să se îmbrace modest, ca să nu fie recunoscut atunci când dorea să meargă în mijlocul poporului simplu. Cu multă vreme înainte de a urca pe tron în anul 1682, când făcea călătorii îndepărtate, s-a deghizat ca meșteșugar sau negustor, pentru a cunoaște țara și oamenii altor popoare. În felul acesta, el a străbătut Europa fără să fie recunoscut. În Olanda, el a lucrat pentru mai multă vreme ca tâmplar, ceea ce a dat compozitorului german Lortzing subiect pentru piesa sa muzicală: „Țar și tâmplar”.

În anii de mai târziu, cu cât afacerile de stat îl captivau tot mai mult, rareori mai reușea să se deghizeze ca un simplu supus, ca pe această cale să poată afla direct grijile și nevoile poporului său. De cele mai multe ori îmbrăca pentru scurtă vreme uniforma unui simplu ofițer sau îmbrăcămintea unui funcționar, pentru a se informa despre opinia și disciplina soldaților săi.

În acel timp, un tânăr ofițer rus lucra în calitate de casier la o fortăreață de la granița împărăției Rusiei. El trebuia să plătească solda regimentelor staționate acolo. Acest tânăr ofițer ajunsese sub o influență rea. Începuse să joace cărți. Și după cum se întâmplă cu cei mai mulți jucători, acest viciu l-a dus treptat la ruină. Foarte curând, toate economiile sale au fost pierdute la jocul de cărți și în cele din urmă nu s-a putut împotrivi ispitei de a se atinge de banii încredințați lui. Din când în când, lua câteva ruble din casa de bani. A făcut acest lucru câteva luni în șir. Câte ruble a luat în total, nici el nu mai știa.

La un moment dat însă sosi o înștiințare neplăcută. I se făcea cunoscut că a doua zi va veni un funcționar al curții imperiale care îi va examina contabilitatea și situația casei. Această înștiințare a fost ca un șoc asupra lui: Acum va fi demascat... așa că s-a isprăvit cu el! Numai de câțiva se apucă să-și revizuiască registrele. Calculă și calculă... ore în șir. Capul îi ardea, iar cifrele îi jucau înaintea ochilor. De mult se lăsase noaptea, iar el aprinse un felinar. În sfârșit adună toate cheltuielile plătite ca soldă, apoi scăzu această sumă din totalul sumei ce îi fusese pusă la dispoziție de administrația militară. Cu mâini tremurânde și aproape fără să vrea, începu să numere banii rămași în casa de bani.

Dar vai, lipsea o sumă uriașă! Notă totul cu mare exactitate pe o foaie de hârtie: suma de bani încredințată lui, plățile făcute, restul de bani, iar dedesubt, suma lipsă. Ochii săi priviră trist această sumă. Deznădăjduit, scrise alături cuvintele: „O mare datorie! Cine o poate plăti?”

Își dădu seama că niciodată nu va fi în stare să achite acești bani. Așa că în mintea lui se contură hotărârea de a nu mai supraviețui demascării de mâine. Încă în acea noapte avea de gând să-și pună capăt vieții. Pe masă intenționa să lase toate dosarele deschise împreună cu foaia de însemnări, ca oricine să poată vedea ce s-a întâmplat aici. Stând aplecat peste masa de scris, a trebuit să recunoască reproșându-și că a dat greș și unde l-a împins pasiunea jocului de cărți. Abuzase în chip rușinos de marea încredere ce i se acordase. Delapidase! Era un hoț și un ticălos! De aceea intenționa să-și pună capăt vieții ratate. Pistolul încărcat era pus pe masă. Și pe când reflecta la ceea ce făcuse, dintr-o dată îl cuprinse o oboseală de plumb și i se închiseră ochii.

Tocmai în noaptea aceea, Petru cel Mare veni în acea fortăreață deghizat ca ofițer de pază. Spuse parola soldaților de pază din ghereta din fața porții și primi imediat intrarea. Pășii apoi prin coridoarele largi ale fortăreței. Conform ordinului, toate luminile trebuiau să fie stinse. Când trecu însă prin coridorul principal, văzu pe sub una din uși o rază de lumină. Își puse urechea la ușă, dar nu auzi nici o mișcare. Apăsă ușor pe clanță și aruncă o privire în cameră. Văzu casa de bani deschisă, dosare, hârtii pe masă, iar pe ofițerul superior ațipit cu revolverul lângă el. Ce-ar putea să însemne toate acestea? se întrebă țarul. Intră în cameră în vârful picioarelor, se strecură încet pe la spatele tânărului care dormea, privi peste umăr și citi cifrele de pe foaia de hârtie ce se afla în fața lui. Într-o clipă, țarul își dădu seama de toată situația. Individul furase de multă vreme în mod sistematic. Primul lui gând a fost să-i pună mâna pe umăr și să-i strige: Sunteți arestat!

În ultima clipă însă i se făcu milă de tânărul ofițer. Cât de tânăr era! Oare cine să-l fi corupt? Ce vor zice părinții lui? Apoi privirea îi căzu asupra aceluși suspin adânc scris în cuvinte: „O mare datorie! Cine o poate plăti?” Adânc impresionat, țarul luă pana ce căzuse din mâna celui ce dormea și scrise numai un singur cuvânt pe hârtie. Apoi părăsi camera încet și închise ușa.

Trecură o oră, două... Dintr-o dată cel ce dormea se trezi. Se uită la ceas și își dădu seama că se făcuse ziuă. Se ridică brusc, puse mâna pe revolver și îl ridică spre tâmplă... Tocmai vru să apese pe trăgaci... , când privirea i se

opri pe foaia de hârtie din fața lui și pe un cuvânt care nu era acolo înainte ca el să fi adormit. Era numele „Petru”. Lăsă pistolul să-i cadă din mână, își frecă ochii și murmură în sinea lui: „Cum este posibil așa ceva?” Apoi merse repede la dulapul cu arhivă, alege un document care purta semnătura originală a țarului și o compară cu numele ce se afla sub rândul „O mare datorie! Cine o poate plăti?”. Nici o îndoială! Într-adevăr, era semnătura țarului.

„În noaptea aceasta, țarul a fost aici! Știe totul. Cunoaște datoria mea și totuși el însuși vrea să o plătească. Deci nu trebuie să mor.” Și în loc să-și pună capăt vieții, cuvântul țarului îl determină să oprească răul pe care îl gândise.

Dimineața devreme sosi un curier de la curtea țarului, ceru să-i vorbească ofițerului superior și îi înmână într-un săculeț de pânză o mare sumă de bani. Ofițerul îi numără și găsi exact suma ce îi lipsea din casa de bani. Îndată depuse banii în tezaur, iar la scurt timp, când funcționarul de revizie îi făcu verificarea casei, găsi totul în ordine.

Țarul a plătit totul, cu toate că în nici un caz nu era obligat la aceasta. Dimpotrivă, l-ar fi putut alunga pe necredinciosul administrator, pedepsindu-l cu severitate. Însă l-a iertat, plătindu-i și datoria.

Tot așa este și cu vina mea și cu a ta înaintea lui Dumnezeu. O mare datorie! Cine poate să o plătească? Eu nu! Nici tu! Ce bine că a venit Unul care a achitat totul! Acesta este Isus Hristos. Gândește-te însă, pe El nu l-a costat doar o semnătură, pentru ca noi să fim împăcați cu Dumnezeu. Nu, ci El a părăsit slava cerească, S-a dezbrăcat de Sine, iar la urmă S-a lăsat pironit pe cruce. Acolo, în cele trei ceasuri de întuneric, Dumnezeu Tatăl a încheiat cu Fiul Său preaiubit toate socotelile, decontând datoria mea și a ta. El era curat și fără păcat. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53.5). Ai trăit acest lucru personal? Poți spune ca și contele Zinzendorf: „Eu știu sigur că polița cu vina mea este ruptă, căci Isus a murit pentru mine!”